

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 107

гр. Пазарджик, 06.04.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в закрито заседание на пети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Илиана Г. Димитрова Васева

като разглежда докладваното от Илиана Г. Димитрова Васева Търговско дело № 20215200900172 по описа за 2021 година

Настоящото определение се постановява на основание чл. 374 ГПК – подготовка на делото в закрито съдебно заседание.

Предявен е иск с правно основание чл.288, ал. 12 от КЗ (отм.), сега чл. 558, ал. 7 КЗ, с ищец ГАРАНЦИОНЕН ФОНД - София, ул. Граф Игнатиев"№ 2 в и ответник Ю. М. С., ЕГН *****, от с.Р., общ.В., обл.П..

Искът се основава на следните обстоятелства:

Твърди се, че на основание чл. 288, ал. 1, т.2, б. „а" от КЗ (отм.) по щета № 210021/20.01.2015 г. във връзка с ПТП, настъпило с л.а. К № *** г., ищецът изплатил на пострадалия Х. М. Л., ЕГН ***** обезщетение за претърпени неимуществени вреди размер на 49 640,35 лв.

Описано е, че на 06.09.2014 г., около 12:30 часа, на път II-84, км. 61+150 в посока от с.Юндола към гр.Якоруда се е движил автомобил "Ситроен Ксара Пикасо" с рег. № *** с водач А. Б.. В района на км. 61+150 - преди бензиностанцията водачът на този автомобил предприел маневра завиване вляво. След него се е движел лек автомобил „Сеат Ибиза" с рег. № ***, управляван от С.. В автомобила на задната седалка пътувал Л. с поставен предпазен колан. Тъй като С. не подsigурил необходимата минимална безопасна дистанция за конкретните пътни условия последвал заден кос удар върху л.а. Ситроен с предната зона на л.а. Сеат. Причина за катастрофата били субективните действия на водача на л.а „Сеат Ибиза“, който управлявал автомобила с несъобразена за обстановката скорост без съобразяване на безопасна дистанция с предния автомобил.

Според съставения Констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 21161/0Д-МВР- Пазарджик-РУП-В. и постановление от 04.12.2014 г. на РП гр.В. за прекратяване на НП по пр.пр.№ 1056/2014 г. по описа на РП-В. и ЗМ № 506/14 г. на РУП-В., виновен за настъпилото ПТП бил водачът Ю. М. С., ЕГН *****, който управлявал лек автомобил „Сеат Ибиза“ с ДК № ***, без сключена към датата на ПТП застраховка ГО.

Вследствие на инцидента пострадалия Х. М. Л. получил ***. Същият се обърнал към

Гаранционен фонд за изплащане на обезщетение за неимуществени по реда на чл. 288 КЗ (отм.) сега чл. 557 КЗ и по образуваната щета № 210021/20.01.2015 г., УС на ГФ взел решение да бъде постановен отказ.

Поради несъгласие пострадалият завел срещу ищеца гр.д №7746/2015г. по описа на СГС за претърпените от него неимуществени вреди във връзка с процесното ПТП, по което ответникът по настоящото дело участвал като трето лице-помагач на страната на Фонда.

Въз основа на постановено решение по горното дело (гр.д №7746/2015г. по описа на СГС) ищецът се снабдил с изпълнителен лист, по повод на което ГФ изплатил следните суми:

- На 06.02.2018 г. сума общо в размер на 408,37 лв.;
- На 18.04.2018 г. сума общо в размер на 21 851,78 лв.;
- На 24.01.2019 г. сума общо в размер на 23 217,79 лв., като на 08.05.2019 г. била възстановена сумата 439,63 лв., като надвнесена по изпълнителното дело;
- На 18.03.2019 г., сума общо в размер на 1200.00 лв.;
- На 10.04.2019 г. сума общо в размер на 1440.12 лв.;
- На 10.04.2019 г., сума общо в размер на 1961,92 лв.;

Ответникът бил поканен да възстанови на Фонда така заплатените суми, но въпреки това задълженията не били погасени.

Иска се от съда постановяване на решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 49 640,35 лв., представляваща изплатеното от Гаранционен фонд обезщетение по щета № 210021/20.01.2015 г., ведно със законната лихва до окончателното изплащане на сумата и направените по делото разноси, които да бъдат преведени по следната банкова сметка в „Уникредит Булбанк“ АД IBAN: * * * * * BIC: ***, титуляр ГАРАНЦИОНЕН ФОНД.

Представени са писмени доказателства по опис.

Не са направени доказателствени искания.

В срока по чл.367, ал.1 ГПК от ответника е постъпил писмен отговор, в който оспорва основателността и размера на предявения иск.

Сочи се, че представените към исковата молба съдебни решения на СРС, СГС и САС, както и 5-те броя изпълнителни листи, инкорпориращи вземанията за присъдените суми, които били значително по-ниски като размери и не кореспондирали с тези, посочени в петитума на настоящата претенция.

Излагат се съображения, че в конкретния случай издадените против Фонда 5 броя изпълнителни листи не са предявени на длъжника по реда, предвиден за това в разпоредбата на чл. 519 ГПК. Извежда се тезата, че по този начин ищецът бездействал и допуснал образуването на 5 броя изпълнителни дела против себе си, а така и заплащането на солидни суми за такси и разноси, както и два пъти за адв. хонорар, като не се защитил адекватно.

Според твърденията на ответника така били заплатени недължими суми, които са описани в табличен вид в отговора на ИМ, а именно: по изп.д. № 20179270401046 - общо

343.96 лв., от които 200 лв.- адв. хонорар и 143, 96 лв. – такси по ТЗЧСИ; по изп.д. № 20189200400144 – общо 2286.68 лв., от които 500 лв. разноски и 1786.68 лв. – такси по ТЗЧСИ; по изп.д. № 2019920040061 – общо 2469.36 лв., от които 590 лв. разноски и 1879,36 лв. – такси по ТЗЧСИ; по изп.д. № 2019920040341 – общо 460.12 лв., от които 240 лв. разноски и 220.12 лв. – такси по ТЗЧСИ; по изп.д. № 2019920040342 – общо 505.92 лв., от които 240 лв. разноски и 265.92 лв. – такси по ТЗЧСИ. Твърди се, че общо недължимата сума, представляваща сбор от всички описани такси и разноски възлизала на 6072,04 лв., а заплащането ѝ се дължало на процесуалното бездействие на ищеца. Поддържа с наред с това и че в случая липсвала и причинно-следствена връзка между плащането и настъпил инцидент.

На следващо място се оспорва като недължима сумата от 1456 лв., представляваща адв. възнаграждение за две инстанции, присъдено в полза на Адвокатско дружество „Г. и партньори“ съгласно крайният акт в производството по 2665/2018 г. по описа на САС, за която бил издаден и ИЛ от 14.03.2019 г. Твърди се, че отделно от тази сума, в полза на представляващия същото адв. дружество - адв. С. Е. С., бил издаден и втори ИЛ за сумата от 980 лв. като адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 ЗАДв. Излагат се доводи, с които се оспорва причината за присъждането и на двете суми едновременно по повод същото дело. Поддържа се наличието на грешка или неяснота във волята на съда, която не била отстранена по предвидения за това процесуален ред, поради което и сумата от 1456 лв., алтернативно хонорара от 980 лв., бил недължим, а заплащането му следвало да остане за сметка на ищеца.

С отговора се оспорва и механизмът на настъпилото ПТП от 06.09.2014 г., като се твърди, че ответникът не причинил въпросните травматични увреждания на пострадалия Л.. Твърди се при ПТП пострадалият е седял на предна дясна седалка, а не отзад в автомобила, поради което и при ударът нямало как да му бъдат причинени счупвания по тялото.

Основателността на претенцията се оспорва и по съображения, че не били спазени изискванията на КЗ да се подаде информация до ГФ по искане за изплащане на обезщетението за твърдяната щета. Развива се тезата, че уведомяването на Фонда за инцидента реално станало едва на 20.01.2015 г. или четири месеца и половина след настъпване на инцидента и по този начин бил пропуснат 3-месечния срок по КЗ.

Изразено е становище, че ГФ е следвало да упражнява правата си по водените дела и да претендира за присъждане значително по-ниско обезщетение. Акцентираща се, че Решение 4823/30.06.2017г. по гр.д. № 7746/2015г. на СГС в случая не било обжалвано от ГФ, поради което се стигнало и до по-високия размер на присъденото обезщетение в полза на Л., което Фонда заплатил. Освен всичко изложено наред с това, в случая образуването на общо пет изп.дела по различните ИЛ – четири пред ЧСИ Мололова и още едно пред ЧСИ Лазаров, представлявало злоупотреба с права и имало за цел единствено да се увеличи размера на вземането на вискателя.

Иска се отхвърляне на цялата претенция, алтернативно за сумата на заплатените разноски от 7528, 04 лв., респ. 7052,04 лв.

Претендират се деловодни разноси.

Направено е възражение за прекомерност на претендираното адв. възнаграждение.

Възразява се по допускане на част от приложените писмени доказателства, които били неотнормими към повдигнатия правен спор.

Направени са доказателствени искания – да се изиска и приложи по настоящото дело гр.д. № 7746/2015г. на СГС и в.гр.д. № 2665/2018г. на САС; да бъдат задължени по реда на чл. 192 ГПК ЧСИ Йорданка Моллова, рег. № 920 и ЧСИ Стоян Лазаров, рег. № 927, да представят заверени копия на описаните по-горе изп. дела (№ 2018920040144; 20199200400061; 20199200400341 и 20199200400341 – по описа на ЧСИ Йорданка Моллова и № 20179270401046 – по описа на ЧСИ Стоян Лазаров) или евентуално за издаване на съдебни удостоверения за снабдяване с исканите материали.

Направено е и искане за събиране на гласни доказателства посредством разпита на трима свидетели, при довеждане.

Сочат се писмени доказателства.

В срока по чл. 372 ГПК е постъпила ДИМ от ищеца, в която се пояснява и допълва първоначалната, като се оспорват изцяло възраженията, направени с писмения отговор. Сочи се, че противоправното поведение на ответника, механизмът на ПТП, липсата на задължителна застраховка ГО, вредите, размерът им и причинната им връзка с процесното ПТП са били елементите от състава са непозволеното увреждане, предмет на доказване във водените срещу ГФ производства, в хода на които последният е осъден да заплати исковите суми. Именно в тези производства е следвало да бъдат наведени възраженията за наличие или липса на основание за изплащане на обезщетение от Фонда, както и за размера на вредите с аргументите, посочени в отговора на ИМ. Акцентираща се че ответникът е бил привлечен и е участвал в тези производства като трето лице - помагач на страната на Фонда, поради което и в случая следва да се съобразят повелите на чл.221 и чл.223 ГПК, т.е. че в настоящото производство всички тези възражения са вече преклудирани.

Аргументира се позицията, че регресното право на ГФ включва в своя обем и разносните по определяне и изплащане на обезщетението. Пояснено е, че в разглежданата хипотеза пострадалият е избрал да потърси обезщетение извънсъдебно, при което принципно Фонда може да откаже изплащане, респ. да определи по-нисък от претендирания размер, с който пък от своя страна пострадалият лице пък да не се съгласи. Сочи се, че в случая Фонда е изплатил определените от съда обезщетения, за които са издадени ИЛ веднага след получаване на поканите за доброволно изпълнение.

Изразява се становище, че независимо от обстоятелството дали обезщетението е било поискано извънсъдебно или по съдебен ред и без значение дали ГФ е дал повод за образуване на последвалите след това изп. дела, сторените за определянето и изплащането му разноси, всякога се дължат от причинителя на вредата, тъй това са вземания с акцесорен характер и се дължат доколкото се дължи и главницата. Пояснено е, че при предявяване на регресната си претенция Фонда има право да получи от причинителя на вредата заплатеното

обезщетение заедно с платените лихви и разноските, като в конкретния казус разноските за определянето на обезщетението са били определени по съдебен ред и са част от обичайните разноси, които по силата на закона са част от регресната претенция на ГФ. Цитира се разпоредбата на чл.228, ал.12 КЗ (отм.), като по изложените съображения се оспорват възраженията за размера на исковата претенция.

Твърди се, че по делото ГФ не претендира законна лихва за забавено плащане, т.е. т.н. мораторна такава, поради което и въпросът дали регресна покана въобще е била изпраща и съответно получавана от Фонда се явява ирелевантен и съответно възражението на ответника в посочения смисъл - неоснователно.

Възразява се по част от доказателствените искания на ответника, а именно: по поискания разпит на свидетели, в която част искането не било надлежно формулирано, а с оглед участието на ответника като трето лице – помагач в цитираните производства пред СРС, СГС и САС – било и неоснователно. Възразява се и по приемане на представените от ответника писмени доказателства, които били неотнормисими към спора.

На свой ред с ДИМ ищецът е направил нови доказателствени искания – да се изискат по служебен път: преписка по ЗМ 506/2014 г на РУ-В., пр.пр. 1056/2014 г. на РП-В. или евентуално да се задължат РУ, респ. РП - В., да представи постановления краен прокурорски акт; да се изиска за послужване по настоящото дело гр.д. №611/2017 г. СРС, Г.О., 128 гр. състав; гр.д. №7746/2015 г. по описа на СГС, I Г.О., 13-ти гр. състав, както и възз.гр.д. №2665/2018 г. по описа на САС, Г.О.

Направени са искани за допускане разпита на трима свидетели, при довеждане, както и за допускане изслушването на комплексна САТЕ и СМЕ, въпросите по която бъдат формулирани след постъпване на гореописаните писмени материали. Не се сочат писмени доказателства.

Съобразно така изложеното съдът намира, че следва при условията на чл.374 от ГПК да пристъпи към произнасяне по всички предварителни въпроси и по допускане на доказателствата:

С оглед изложеното в обстоятелствената част на исковата молба и заявления петитум, съдът приема, че предявеният иск е процесуално допустим и същият намира правното си основание в разпоредбата на чл. 288, ал. 12 от КЗ (отм.), сега чл. 558, ал. 7 от КЗ.

На основание чл.154 от ГПК и предвид характера на предявеният иск съдът приема, че следва да укаже на страните, че твърденията и възраженията им се нуждаят от доказване.

По направените доказателствени искания:

Ще следва да бъдат приети писмените доказателства, представени от страните и да се издадат съдебни удостоверения, които да послужат на ответника пред посочените в отговора ЧСИ за снабдяване с исканите от него документи и актове от съответните изпълнителни производства, които счита, че биха имали значение за доказване на възраженията му относно размера на предявения регресен иск.

Останалите доказателствени искания следва да бъдат оставени без уважение, защото

повечето от тях са свързани с възражения за основанията и размера на задълженията, изпълнени от ищеца- Гаранционен фонд на пострадалото от ПТП лице. Всички тези възражения са преклудирани с влизането в сила на решението по предявения срещу Гаранционен фонд иск, което мотивите на което решение са обвързващи за отношенията му с деликвента, участвал като трето-лице помагач на страната на ответника, приложено на л.32-35 от делото. Т. е. в настоящият процес деликвентът, чийто застраховател е осъден, при неговото участие в процеса като подпомагача страна, не може да възразява срещу основанията за възникване на тази отговорност /в т. ч. относно вина, противоправно поведение, настъпване на вредите и причинната връзка/, нито срещу размера на определените по съдебен ред обезщетения.

Не може в друг процес да се оспорва дължимостта или размера на присъдените в тежест на Гаранционен фонд разноски по воденото срещу него дело, поради което искането за прилагане на цялото дело на СГС, за да се докаже кой адвокат или Адвокатско дружество са участвали по него, следва да бъде оставено без уважение. Ответникът ясно е заявил, че прави това искане във връзка с възражението си в отговора, че е налице "грешка при произнасянето на съда или неясна воля", що се отнася до присъдените разноски за адвокатско възнаграждение. Тези възражения няма как да бъдат допуснати и разглеждани в настоящия процес, поради липса на компетентност да се изменя или тълкува решение по друго дело в частта му за разноските, поради което и не следва да се прилага цялото дело за изясняване на твърдяните грешки и неясноти.

Водим от горното и на основание чл.140 ГПК Пазарджишкия окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА представените от страните писмени доказателства.

Да се издадат на ответника исканите от него съдебни удостоверения, по направените от в отговора искания /т.2 и 3. в раздел "Доказателствени искания"/.

Отхвърля като неоснователни останалите доказателствени искания, направени от страните.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на 26.04.2022 г. от 10.00 часа, за която дата да се призоват страните, на които да се връчи препис от настоящото определение.

Съдия при Окръжен съд – Пазарджик: _____